



# הניזקין פרק חמישי גיטין

גד.

עין משפט  
גד מצוה

[6] (בכורות ל.ג.) (ב) סע  
[7] (א) ימות 5, (ד) 7, סע  
[8] (א) ס"א ל"ג, (1) פסחים טו;  
והוא 1. תמנות כה. ימות 5.  
וזמס מה... (1) תמנות פ"ב  
מ"ג ב"ה א"ז, (2) ג"ז סע,  
(3) ור"ה ט"ז, (4) ו"ל  
טמאה, (5) וימאה 1.

## גלוין הש"ס

רש"י ד"ה האכל מינה  
ב"י דהאכל תריסר  
בפוסקת הגוף במיה  
ואפילו היא במאה. ע"י  
חולין דף ק"ג ע"ב ור"ע:

## הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה דלכל  
מינה וכו' ואפ"י היא  
טמאה. י"ב ל"ע דמיה  
טמאה בטמאה הגוף אינה  
במינה כדפי' בחולין ק"ג  
ע"ב וכו' הר"מ פ"ז  
מהל' תרומות הלכה א'  
וכן רמ"א ללעל בני יעקב  
בטמאות רמ"ס סע טמה  
על רש"י בזה וכו' ועי'  
בפס' מ"ס ח"ס לפר"ח  
הכל' תרומות פ"ז הלכה  
א' וימאה חולין ביבמות  
דף 5 פ"א ור"ק:

## תוספות ר"ד

דכ"י הוא דהא מחזיק  
הכרס שפירצה דר"ר מאיר  
דקדש וחייב באחריות  
ליפניו ודבר ר"מ גרמא  
בניזקין חייב והר"ם במיד  
הוא דקדמי אחרים לו  
גדור תירוש הימנה ולא  
גדרה הרי זה קדש  
וחייב באחריותו דמשמע  
טמאה הדורשנותו מחייב  
הא לא הוה לא:

ואין מונין. נתייעותיהן לשבתות שאין מונין ימים לנתייעה אלא שנים לפיכך אין הדבר יודע לזמן מרובה שנטע בשבת: מאי דבר אחר. למה ליה לאתויי טעמא אחריתא: הכי קאמר וכי שימא שבתות נמי. וזמנין דלרין למימני דמימאס הנוטע ערב שביעית ל' יום לפני ראש השנה עלתה לו שנה לשי ערלה לשלשים יום בשנה חשבוני שנה ומותר לקיימן בשביעית פחות משלשים יום לפני ראש השנה לא עלתה לו שנה ואסור לקיימן בשביעית הלכך זמנין דשבת זו שנטע זה הויא א"י שלשים לפני ר"ה ומונין איתו שנה ואי הוה צניר ההוא יומא לא הוה סליק ליה שמה ולאחר זמן כשאוכלין מן הפירות לסוף שתי שנים ואומרים למה הותרו פירות הללו לשמי שנים ואומר להם השלשים שלפני ר"ה חשבוני שנה ומזכירים שנטע בשבת וליקנסוה: **הא שמע דבר אחר נחשדו ישראל על שביעית.** ואיכא למישא מתוך שהדבר ניכר אחי למישרי נתייעה בשביעית: ולא נחשדו על שבתות. ואפילו יזכר וירעד הדבר לא אחי למישרי נתייעתא בשבת: **דירא בר דייראה.** גר בן גיורת: פ"ט. דרבי מאיר דברבנן לא קניט שוגג: **אכל תרומה.** בשוגג ואפי' טמאה:

וקמשלם מידי רחוי ליה בימי טומאתו. פירוש קודם שישלם אכל לאחר שישלם נעשה תרומה ולא חזי ליה: אבל תרומה פהורה ושי"ם חולין טמאין מהו בו' בשוגג תשלומיו תשלומיו. לא כמו שפירש בקונטרס דקסבר לפני מדה משלם דאפי' את"ל לפני מדה משלם לא מיפטר אלא אם כן ישלם שישו שזין להסיקה כשיעור תרומה טהורה שאכל ללא גרע מגולן כדאמר התם כל היכא דמעיקרא שויא ד' ולנסוף שויא זוזא לא תבעי לך לפני דמיס משלם כי תבעי לך דמעיקרא לא שויא אלא זוזא ולנסוף שויא ד' מ"מ כמזיד אין תשלומיו תשלומין דלכל מידי דקפלי עליה זנינא ומשלם מידי ללא קפלי עליה זנינא: **הכא** בקנסו שוגג אמו מויד בו'. בהאשה רבה (ביבמות דף 5.) מעיקרא ס"ד דלין תשלומיו תשלומין כלל קא"ר מאיר ופרין מינה למלן דאמר אין כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה ומסיק דאין תשלומיו תשלומין וחזר ומשלם חולין טהורים כדכונן ולא פליגי אלא בקנסו שוגג אטו מזיד בו': **דם שנשפא וזרקו.** ור"מ מאי קשיא ליה לר"מ והא לאו קסם ממני' היא דברייתא היא דהקומץ רבה (מנחות דף כה.) וי"ל דמתיק אסתם ממני' דכי"ד לולין (פסחים דף פ.) דתמן הפסק שנוק דמו ואח"כ נודע שהוא טמא הנין מרנה ודייק בגמ' טעמא דאח"כ נודע הא נודע ואח"כ נורק לא ומייתי ברייתא דמפרש כההיא והך קשיא לרבינא דמפרש [כפ' כי"ד לולין] (שם) דשוגג קאי אזריקה לרבי שילא דמפרש דקאי אטומאה לא קשה מידי דטומאה דאורייתא: **המעשר בשבת.** משנה היא דפרק שני דתרומות (משנה א.) וכן היא דהמטביל כלים ופרין מנייחו משום דסתם משנה ר"מ היא ומינה דפריך ברישא מההיא דמעשר והיא שנויה שם בסוף: **נפל ונתפצע.** מינה דתינא בירושלמי דפרק דמטביל כלים דערלה נפלו ואח"כ נתפצעו בין בשוגג בין כמזיד לא יעלו דבין ר"מ ורבי יהודה אומר בין בשוגג בין כמזיד יעלו ורבי יוסי אומר שוגג יעלו מזיד לא יעלו טעמא דר"מ דקניס שוגג אטו מזיד טעמא דרבי יוסי כדאמר רבי אבהו בשם ר' יוחנן כל האיסורין שריצה עליהם שוגג מותר מזיד אסור טעמא דרבי יהודה מפרש משום דכבר קנסו בידו פירוש כבר נתקלקלו פירומיו בשעת פליעה: **אמר**

ואין מונין לשבתות דבר אחר נחשדו ישראל על השביעית ולא נחשדו על השבתות מאי דבר אחר ה"ק וכי תימא שבת נמי זימנין דמיקלע יום ל' בשבת דאי נשע ההוא יומא הוא דסלקא ליה שתא ואי לא לא סלקא ליה שתא ת"ש דבר אחר נחשדו ישראל על השביעית ולא נחשדו על השבתות דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא ב' באתריה דרבי יהודה חמירא להו שביעית דההוא דאמר ליה לחבירו דייד בר דיירתא אמר ליה אנא לא אכלי פירי דשביעית כוונתך תא שמע **אכל תרומה טמאה משלם חולין טהורין שילם חולין טמאים מהו אמר סומכוס משום ר"מ בשוגג תשלומיו תשלומין כמזיד אין תשלומיו תשלומין** והכ"א אחד זה ואחד זה תשלומיו תשלומין וחזר ומשלם חולין טהורים והינין בה כמזיד אמאי אין תשלומיו תשלומין תבא עליו ברכה דאכיל מיניה מידי דלא חזי ליה בימי טומאתו וקא משלם ליה מידי רחוי ליה בימי טומאתו ואמר רבא ואמר ר' ליה כדו חסורי מחסרא והכי קתני **אכל תרומה טמאה משלם חולין טהורים שילם חולין טמאין מהו סומכוס אומר משום ר"מ בשוגג תשלומיו תשלומין כמזיד אין תשלומיו תשלומין** והכ"א אחד זה ואחד זה תשלומיו תשלומין וחזר ומשלם חולין טהורין ואמר רב אחא בריה דרב איקא הכא קנסו שוגג אמו מזיד איכא בינייהו (דר"מ סבר לא קנסו שוגג אמו מזיד והכ"א קנסו) הכי השתא התם גברא לשלומי קא מיכוין אגן ניקום וליקנסיה ת"ש דם שנשפא וזרקו בשוגג הורצה כמזיד לא הורצה אמר לך ר"מ הכי השתא התם גברא לכפורי קא מיכוין אגן ניקום ונקנסיה תא שמע **המעשר בשבת בשוגג יאכל כמזיד לא יאכל הכי השתא התם גברא לתקוני קא מיכוין אגן ניקום וליקנסיה תא שמע** **המטביל כלים בשבת בשוגג ישתמש בהן כמזיד לא ישתמש בהן הכי השתא התם גברא לטהורי מאני קא מיכוין אגן ניקום וליקנסיה ורמי דר' יהודה אדרבי יהודה דברבנן דתניא נפל**

ואפ"י דסוף סוף הן נעשין תרומה ולא חזי ליה דהא טמאה היא מיהו חולין טמאין מיכוין לשלומי ולא ידע דהם נעשין תרומה: **משלם כל דהו.** כל שהוא חולין בין טהורין בין טמאין: **בשוגג תשלומיו תשלומין.** דהא אוכל תרומה שוגג לפי מדה משלם ולא לפי דמים. כל ר"ג דהך טומאה גרעא מההיא דלכל תשלומין הן מדאורייתא ורבען נמי לא קנסוה והאילו שגג בתשלומין: **כמזיד.** שרע שטמאין הן: אין תשלומיו תשלומין. דקנסוהו רבען שמתכוין להפסיד כהן: **ואמר רב אחא בריה דרב איקא.** ביבמות בהאשה רבה (דף 5.) דמזיד נמי דקאמר ר' מאיר אין תשלומיו תשלומין להפטר לגמרי קאמר כלומר שצריך לחזור ולשלם חולין טהורין כדכונן ובשוגג הוא דפליגי דאדבען לרבי מאיר לא קנסו שוגג אטו מזיד ורבען קנסו. והא הכא איסורא דרבען היא דמדאורייתא תשלומין מעליא נינהו דלפי מדה משלם וכי משלם טמאין אפי' כמזיד איסורא דרבען הוא דענד ולא קניס רבי מאיר שוגג: **לשלומי מיכוין.** ואדם כבר הוא: **ואגן ניקום ונקנסיה.** על שגגתו. אכל מטמא ומדמע שוגג אינו מתעסק בטובה: **בשוגג הורלה.** דהנין מרנה ומותר כבר באפילה: **כמזיד לא הורלה.** מדרבנן וקנסא הוא לאסור כבר באפילה אכל בעלים מתכפרו והך זריקת מזיד איסורא דרבען היא דמדאורייתא ורק לכתחילה דהנין מרנה: **ואגן ניקום ונקנסיה.** על שגגתו. וה"ה דמני לשנויי הא מני רבי יהודה היא דלא קניס דברבנן דהא לאו קסם משנה היא אלא ברייתא היא דמנחות בהקומץ רבה (דף כה.) מיהו ניחא ליה לשנויי דאפי' מימא רבי מאיר היא: **המעשר בשבת.** איסור שבות דרבען היא דתמן במשילין (ביב' דף לו.) אלו הן משום שבות של מלוה אין מגביהן תרומות ומעשרות דמיחוי כמתקן והך המעשר בשבת קסם משנה היא דמנחות תרומות (פ"ב מ"ג.) וכן המטביל כליו מטביל נמי איסורא דרבען היא דמנחות ביב' דפרק ר"ע (דף יח.) מפני שגראה כמתקן כל. וכל הני רמיין דרבי מאיר אדרבי מאיר דקניס לעיל דברבנן: **נפלו**

בב א מ"י פ"א מהל'  
שמעיה ויבול הלכה  
י' סמך לחין רסו:  
בב ג ב מ"י פ"א מהל'  
תרומות הלכה כ:  
בד ד מ"י פ"ג מהל'  
שבת הלכה ט סמך  
לארין פה מ"ט ע"ה א"ח ס"י  
שלו ספיק ד:  
כה ה מ"י שס הל' מ  
סמך שס:

## מוסף רש"י

דההוא דאמר ליה לחבירו כלמיה דר' יהודה דייד בר דיירתא. גר בן גיורת (בכורות 2.) אבל תרומה טמאה. בשוגג משלם חולין טהורין. דכמי (ויקרא 35.) וכן לכת' את הקדש. דבר הראוי להיות קדש (ביבמות 3.) בשוגג תשלומיו תשלומין. סע דקנסין ליה (שם.) תבא עליו ברכה. אמאי קנסת ליה. מאי מזיד י' כאל. אפי' שידע קון טמאים. הוה למשלומין. הוה טמאים. דאכיל מיניה מידי בו'. ואפי' שמשלומין נעשים תרומה ולא חזי ליה בני טמאה. הא מיחא לתשלומין מעליא איכוין. תרומה טמאה לא חזי לאפילה. כהן טהור קאי עליה בעשה כפי הערל (גמ'.) וכן עמא קאי עלה מתיחא. דלא חלק הכתוב לגבי טומאה הגוף בין קדשים טהורים לקדשים טמאים (ביבמות 3.) משלם כל דהו. ואפילו חולין טמאים (שם.) דם שנטמא וזרקו בשוגג. קסבר אין קנינתו מקנינן טמאה (מנחות כה.) הורצה. קנינן לעולם דמתיחא לך (פסחים 10.) במזיד לא הורצה. להיות כבר קנין טמא לכהנים. דקנסא הוא. אכל בעלים מתכפרו. כדאמרינן ביבמות בהאשה רבה (5.) דכין דמדאורייתא מתיחא נמי אמורי. לא מזיד רבען למימר ליה יול אחי חולין לעורה (פסחים 10.) ולא שביח אחר דא"כ ממלא ביד מתקן לעקור דבר מן התורה ולהכיל חולין לעורה (בבב"ב מהו) ואפי' שהנין מרנה קנסוהו רבען שלא יחא כבר נחלל ויחא (1.) במזיד לא יאכל. שערב על השבות דאין מגביהן תרומות ומעשרות ביו"ט ובפ"ה (1.) המטביל כלים בשבת. במקוה שערב לו בחלתי ועבר על אדבען דאמרי כמתקנין מטבילין כלים מלפני השבת. דגראה כמתקן (שם.)

הניזקין פרק חמישי גימין

**אמר** אביי כה שבידו נאמן. הקשה ר"ת דהכא אפי' לרעה לא מהימן אלא משום שהיה בידו תחילה וצ"ל האומר (קדושין דף סו.) פליגי אביי ורבה בנאשמו זינתה צעד אחד והלה שותק ומשמע הם דמרוויחו מודו צל"ל עד אחד נעמאו עהרותין והלה שותק נאמן וכן צ"ל עד אחד אכלת חלך וצ"ע דלון בידו ואומר ר"ת דהכא במכחישו אומר איני יודע אבל התם דשותק היו כהודאה וכן משמע בהאשה רבה (וינמוס דף סו.) דצעי למיפשט מניה דעד אחד נאמן באיסורין ודחי דלמא שאני הכא משום דאשתיק ודאשתיק כהודאה דמיא וגבי אשמו זינתה ר"ת דלמא נמי שפסק ומניה לאביי צדע אחד כשר ללוא גולגל ואלף ע"ג דלון דבר שצערות פחות משנים או בדיקו וסמירה צעד אחד כהכ דשותק שאני אי נמי מדרבנן ורבה אפי' שותק לא אסר אלא אם כן מהימן עליה כפי צדק ומתוך כך אומר ר"ת דלמא הנהנה אין לחזרו אי אשכחיה ואמר ליה צומנא קמייתא מהימן כרעה ואפילו מכחשו כיון דהיה בידו אכל אחד לא מהימן אי מכחשו או אומר איני יודע ואי שתיק מהימן וכן פסק רבנן משולש בן רבני קלונימוס ואי מהימן עליה כפי מרי אסור כדאשכחן בזהו סמיה (קדושין דף סו.) לרעה ואפ"י היכא דלא מהימן מכל מקום לדדיה אסור דשיחא אפשיה חסיקה דאיסורא ונראה דלא שותק ממתת שאני יודע דלא הו"ה שתיקה כהודאה וכל הסוגיא דקידושין \* יס לפרש באומר לו נעמאו עהרותין ופנינך או ידעת מדע דקמתי דומיא דלכלת חלך ודמס דוקא הו"ה שתיקה כהודאה: **דבי אמר** גימין מרימי ותימה הא רבי יוסף גופיה בוצחין פרק בית שמאי (דף מד.) אית ליה דלון פיגול דצדרי הנעשה בפניס דליף משלמים וי"ל נהי דפיגול לא הו"ה פסול מיהא הו"ה ופיגול דהכא לאו דוקא כדאשכחן בסוף פ"ק דצוחים (דף טז.) לרבי [שמעון] דלמך כל שאני על מנת החילוק כשלמים איך חייבין עליו משום פיגול ואמר רבי יוסף כר' חנינא מודה רבי [שמעון] דפסול מקל וחומר דפיטעא דצדרי הקרבנות טיף פיגול בכל ד' עבודות:

נפלו ונפלטו. אגוזי פרך אין צולין אפילו בלאף מפני שביבותן. נפלטו האגוזים של ערלה ואח"כ נפלו לתוך של הימר יעלו נפלו תחלה ואח"כ נפלטו: **אחד**. שפלטן שוגג שלל נמכוין כדי לנטל חשיבותן ולהעלותם בחדש ומאחזים כדן ערלה בין שפלטן מיד שנתכוין לכך: **לא יעלו**. אפילו בלאף לקיים ר"מ ורבי יהודה שוגג אטו מיד ואח"כ דלך עליה שהו"ה מעלה ומצטל אגוזי פרך איסורא דרבנן צעלמא הוא ואפילו שלמים דמדלאורייתא אין מילוק בין משוגג לשאינו משוגג דהלך בטל דלמתי (שמות כג) אחרי רבים להטות ורבנן הוא דגזור: **דסיף לא יאשרומי**. ולהתכוין ויאמר שוגג הייתי ולא נמכוונתי כדי להעלותן: **הרי זה לא ילקט**. דכל זמן שהיה במקומה כמחזורייתא משיבא ולא בטלה וכי לקיט לפירות ומצטל ליה; בנחמיה הו"ה מבטל איסור לכתמיהו: **ואם ילקט** ולא נמלך: **יעלו**. דל"ל שוגג דלא נמכוין ללקט ע"מ לנטל דקצור שכדו צטלו במחזור: **וצלד של יסקוו ללקט**. צוונת ציעול: **אף המסקוו כו**. אלמא צמזד נמי ציעול: **אין אדם אוסר את כרמו בנטיעה אחת**. אין לך אדם נוטע ערלה בין אשר נטיעות צלל סימן ואוסר כרמו צעזיל נטיעה אחת וכיון דלא שכיחא לא אשמוזר צה רבנן אכל נפילת איסור צהיתר שכיחא: **כל שצידו**. לעשות צעה שמודיעו: **נאמן**. ורשע כגון שעו"ן בידו לעמלאן ולפלגן וגבי קרבנות צכהן העוזד קמייירי כגון שהודיעו בין שמיטה לזריקה ואמר פינגלמיה בשמיטה שעדיין בידו לפגלו בשאר עבודות אכל ביום פלוגי שכדו יאפו מידו לאו לא כמיינה: **רעה אמר**. אע"פ שאין צדו נאמן ונאמן רבין דאשכחיה מקמי האידנא ולא אמר ליה והשתא א"ל: **אוסר הדין**. כלומר הדין נותן: **אסה אומר כן**. שאינו נאמן אכל רבי יוחנן אמר משום רבי יוסי כו': **האמינתו**. ואפ"י דלאחר זמן כדמפרש: **כגן גדול ציוה**. צפר ושעיר שלפני ולפניס שהו"ה שם יחד ואין רוחאו וחס אמר פגול מהימן דהא כתיב המקריב אותו לא יחשב (ויקרא ו) וקרי לא יחשב מחשבת פיגול וחס חשב ציעול יהיה: **ומנא ידעינן**. ציוה"כ דפגיל יא' לאו דמחשיבין: **דלמא**. כי אמר קרא ציעול יהיה לשמעין דפגיל צקול רס דלמך הריני מזה על מנת להקטיר אומרוין מין לומנן: **ומשי אי לאו דמיהמן**. לומר צענת עבודה פגילתי אע"ג דשמעניה דפגיל נמי לילגא ללמך עבודה קאמר: הכי גרסינן **דלמא דחויניה צפיסש**. ודלמא צכה"ג מהימן דחוינן צפיסש דצענת אמריה היה מזה. פיספס פתח קטן שהיה צצית החליפות פתוח להיכל וצניס היו אחד צנפון ואחד דכרוס כדתינא בוצחיס צחיומו מקומן (דף נה.) שני פיספסין היו צצית החליפות אחד צנפון ואחד דכרוס כדי להכשיר את כל העורה לשמיטת קדשים קלים שנהיה קורין בכל הרוחות ושחתו פתח אוהל

תורה אור השלם

1. וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבאו לבקר בקדש עד צאתו וכבר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קדש ישראל: ויקרא טו ז

גימין הש"ס

גב' בה"ז ביה"ב יובת. ע"י זכונס דף מד ע"ב גימין גרע דבר העשפה: שם ורמא דחויניה. ע"י זכונס דף נה ע"ב דמ"ה צ' צפיספס: שם לא חבוריה לשפון. עיין מנחות דף קז מ"ב דמ"ה ואל ימלו: תוד"ה אמר וכו' מ"ה באר"ה ע"י סוס ד' ג' ע"ב דמ"ה מ"ל:

מוסף רש"י

הכהנים שפגלו במקדש. קרבנות שמשוטטו וחקקו לאלוהי מהם מן לומנא ולא הורו לנעלים (דע"ר ג). שמודיעו: שיעתו שפסולת נקד חייבין. ללש דמיהם צעלמא, שהי ריפיה הליף אחרים, ואי נמי נצנה הו"ה קשה צעו"ן שלל הקריב קרבנו. שהי ריפיה דרו"ן היה מבקש (שם). ונתכוין לכבו"ה והרה"ה. שהי טעיה וקטר שהו"ה נרין ללמך יהוה (דע"ר ב). וטעה ולא הטיל בו דלת. הרי חש כחיו אלא שהו"ה שלל לשמו (שם) ומנאל שם נכתב במקומו ונאל לא כצוניה (שבת דף). מעביר עליו קרולמוס. לכותט שם על כל אומותיו אפילו הוא כותבו (שם).

על החרשת שהשיאה אביה. נקטומה וקיסל קדושין וכו' קדושין גמורים, שהיא יוצאה בגט. ואפילו משגלה ויפקע ממאן קדושיה לא חזי גיטה (בימות קרב) ויולאה, ואח"כ דקדושהו צלו גמורין וכו' יגושיה: **נלא** דעת יא' גיטה. לפי שהשפה יולאה לגוהו ואלה לגוהו (שם ק"ג). ועל קטנה בת ישראל. תומה הישאה ע"פ אמה שאוכלת בתרומה. אפי"פ שאין גושואה נישואין גמורים אכלת בתרומה דרבנן (שם). מעדותו של ר' יוחנן. דלמך דלפניו נמקוס קדושין גמורים לא צענין דעתא דהאש נירושין (בימות קרב). אמר לעדים ראו גט זה שאני נוהג לה. והיה לא שמתה חדור ואמר לה. לאשמו פתח. כפי שטר חוב זה. ולא הויתיה שהו"ה גיטה. הרי זו מנושת (שם). לא בעינן דעדה. דאשה נירושין. דקמי מרש יולאה נגט (שם). פשיטא. דל"י יוחנן ודא' הכי הוא אפי"פ ורילת הרשת. שלא השאה אביה נקטומה שאין גושואה גמורין (שם ק"ג). לא אכלה. משדקת להרשת קדמוקת כה ואמי וקטק קטנה. ולא קמי על הרשת ומין ופיוץ

ע"י זכונס דף מד ע"ב גימין גרע דבר העשפה: שם ורמא דחויניה. ע"י זכונס דף נה ע"ב דמ"ה צ' צפיספס: שם לא חבוריה לשפון. עיין מנחות דף קז מ"ב דמ"ה ואל ימלו: תוד"ה אמר וכו' מ"ה באר"ה ע"י סוס ד' ג' ע"ב דמ"ה מ"ל:

ע"י זכונס דף מד ע"ב גימין גרע דבר העשפה: שם ורמא דחויניה. ע"י זכונס דף נה ע"ב דמ"ה צ' צפיספס: שם לא חבוריה לשפון. עיין מנחות דף קז מ"ב דמ"ה ואל ימלו: תוד"ה אמר וכו' מ"ה באר"ה ע"י סוס ד' ג' ע"ב דמ"ה מ"ל:

ע"י זכונס דף מד ע"ב גימין גרע דבר העשפה: שם ורמא דחויניה. ע"י זכונס דף נה ע"ב דמ"ה צ' צפיספס: שם לא חבוריה לשפון. עיין מנחות דף קז מ"ב דמ"ה ואל ימלו: תוד"ה אמר וכו' מ"ה באר"ה ע"י סוס ד' ג' ע"ב דמ"ה מ"ל:

